

MÜ'MİN
EMİNDİR

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammed ve âla alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Allah Teâlâ'ya iman edip mü'min olduğumuz zaman Rabb'imiz, bize nasıl bir kimlik sahibi olacağımızı da, ne yiyip yemeyeceğimizi, ne konuşup konuşmayacağımızı da tayin edecektir. Etmıştır de nitekim. Bir insan bir iş yerine girer, iş yerinde sekizden beşe kadar çalışır. O sekizden beşe kadar çalıştığı iş yerinde, o iş yerinin kurallarına uyar ama iş yeri onun evinde ne yapacağına karışmaz. Bizim işimiz olan İslam ise sekizden beşe kadar bize karışan, sonra serbest bırakan bir iş yeri değildir. İslam'a girdikten sonra bir daha mezara girinceye kadar gündüzümüzü, gecemizi, sözümüzü, dinlediğimizi, gördüğümüzü, her şeyimizi Allah belirleyecek demektir. İslam budur. Biz hâşâ, Allah'a sövene "kâfir oldu" diyoruz. İçki içene "çok büyük günah işledi" diyoruz. Namaz kılmayana "yahu neredeyse dinden çıkacak" diyoruz. El-hak böyle ama Allah Teâlâ'nın ve Peygamber'inin ahlakımızla ilgili, karakterimiz, şahsiyetimizle ilgili sözlerini, ne yazık ki namaz gibi ciddi olduğu hâlde, alkol gibi yasak bir konu olduğu hâlde o ciddiyetle almadığımız zamanlar oluyor.

Bir örnek üzerinden yola gideceğim: Bizi Allah, namaza davet ettiği gibi, oruca davet ettiği gibi mesela; güvenli insan olmaya da davet ediyor. Emaneti korumayı Allah emrediyor. Namaz kılmamakla emanete hıyanet etmek Allah'a karşı işlenmiş iki suçtur. Namaz kılmamayı hangi Allah suç olarak karşımıza koyduysa emanete hıyanet etmeyi de o Allah karşımıza suç olarak koymuştur. Biz mü'min olduğumuz zaman "emin insan" olduk demektir. Emin ne demek? Emanetine sahip olan demek. Şüphesiz emanet bir parayı, bir insanda tutmaktan daha öteki bir şey. Sözün, gözün, kulağın, elin, her şeyin emaneti var. Bir söz de insana emanet bırakılabilir. Para da emanet bırakılabilir. Annesi doğurduğu, büyüttüğü kızı da damadına emanet bırakmış demektir. Biz henüz kendisine peygamberlik gelmeden önce bile "emin" diye anılan bir Peygamber'in Ümmet'iyiz aleyhisselatu vesselam.

Emanet bizim karakterimizdir, mü'min karakterimizdir. Söz emanetimiz, göz emanetimiz, kulak emanetimiz ne kadar mü'min olarak kaldığımızın işaretidir. Kendisine emanet edilen üç tane bileziği korumayan, savuran, atan birisi kesinlikle namaz kılmamak gibi bir suç işlemiştir. Biraz sonra göreceğiz dini var mı, yok mu o bile tartışılır hâlde gelmiştir. Aynı şekilde ona herhangi bir konuda iki söz emanet edildiğinde, bir sır aktarıldığında o sırrı saklamayan, emanet olarak tutamayan da "ne kadar Müslümanlıktadır" sorulacak bir hata işlemiştir. Çünkü bileziği de emanet olarak tutmak, iman olarak bir iştir. Sözü de, sana emanet edilen sözü de söylememek, sır olarak saklamak da iman denecek işlerden bir iştir.

Kardeşler,

"İman, bir kere vatandaşlık hakkı gibi bize verildi. Vatandaşlıktan atılmadığı gibi kimse imandan da atılmayacağız." diyebileceğimiz elimizde, avucumuzda garantili bir şey değildir. İman korunduğu sürece elimizde vardır. Korunmamış iman gider. İman ancak Allah kabul ederse, "evet, seni mü'min kabul ediyorum" derse elimizdedir. Allah Teâlâ: "senin imanını ret ettim" dedikten sonra "Hakkımdır. Birleşmiş Milletler bu hakkı bana verdi." diyebileceğin bir kurtuluş var mı? Ne hakkı be Allah sana "mü'min" dediği sürece mü'minsin.

Şimdi Allah'ın içimize onun namına, Allah namına konuşması için gönderdiği Peygamber'i Buhari, Müslim, Ebu Davud ve Tirmizi'den dinleyelim. Hadis-i şerifi, ilk dört kitabımız bize naklediyor. Sanki şu anda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi şu gözlerimle görüyorum, kulağımla dinliyorum gibi güvenli bir hadis-i şerif okuyorum. Bu hadis-i şerifi okuyoruz. Bundan mü'minin güven adamı olduğuna dair, güvenilen insan olduğuna dair, sır yaymadığına dair, parayı emanet edildiğinde çar çur etmediğine dair, oturduğu koltuğu emanet olarak bildiği zaman o emaneti heba etmediğine dair, ederse de bunu imanla ilgili bir suç olduğuna dair hadis-i şerif okuyacağız.

Kardeşler,

Münafık diye bir kelime var, önce bunu izah edelim. Münafık ne demek? Kâfir bile olamamış adam demek. Kâfir bile olamamış çünkü insan ya mü'min olur ya da kâfir olur. Mü'min cennetlik, kâfir de cehennemlik. Münafık ise mü'min olduğunu söyleyen, mü'minlerin camisine giden ama Allah'ın cehennemin normal yerlerine bile koymayıp en ağır yerlerinde **إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الذَّرِكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ** cehennemin en ağır yerlerine, kâfirlerden daha şedit yerlerine koyacağı, kâfirden daha beter adam demek münafık. Ama camiye gider. Hele toplu namazları, toplu törenleri kaçırmaz. Sakalı da olabilir. Konuştuğunda da mangalda kül bırakmayabilir. Herkesten daha Müslüman, radikal Müslüman olabilir ama iç âleminin röntgeni yapıldığında Allah ona "mü'min" demiyor, "münafık" diyor. Kur'an'ı Kerim'de onlarca ayet münafıkların, kâfirlerden beter olduğunu ve cehenneme yuvarlanacaklarını anlatıyor. Onlarca hadis-i şerifte Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bu tehlikeye dikkat çekiyor. Münafıkların önemli bir bölümü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemle beraber namaz kılıyorlardı. Menfaatleri gereği, sosyal pozisyonlar gereği, Müslümanlar güçlü olduğu zamanlar Müslümanların yanında, Müslümanların ön saflarında; ekonomik çıkarlar, sosyal çıkarlar kayb olduğunda da asıl yuvalarına, asıl odalarına dönen adam demek münafık. Yani münafıklık bir mü'min için tehdittir, kanser gibi. Çok güzel, maşallah delikanlı adam ama kanser... Ne demek kanser? "Güvenme dış görüntüsüne, her an ölecek bu" demek bizim anlayışımızda.

Bakınız, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bir münafıklık uyarısı yapıyor. Buhari, Müslim, Ebu Davud ve Tirmizi'den bu hadis-i şerifi okuyorum. Buyuruyor ki: "Dört şey, dört özellik kimde varsa o tam münafıktır." Cümleye dikkat ediniz. "Dört şey kimde varsa..." **"كَانَ مُنَافِقًا خَلِصًا"** buyuruyor. "Kimde dört özellik tip olarak, karakter olarak varsa tam münafıktır o. Kimde de bu dört özellikten biraz varsa biraz münafıktır. Dörtte bir varsa dörtte bir münafıktır. Dörtte iki varsa dörtte iki münafıktır. Bu dört özelliğin dördü de varsa süper münafık." diyor sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz. Allah adına söylüyor. "Namaz kılan cennete girecek" derken hangi Peygamber'i dinlediyseniz, "Ramazanı şerifte sadakayı fitreyi veren cennete girecek." dediğinde Peygamber aleyhisselam Efendimiz ne kadar mutlu olduysak aynı Peygamber söylüyor sallallahu aleyhi ve sellem. Bu hadis-i şerifi Medine'de Abdullah ibn Ubey ibn Selül isimli münafık için söylemedi. Karakter olarak söylüyor. O günkü münafıklara uyduğu kadar onlara münafık dendi. Çünkü münafıklar için geçerli kural, bugünkü münafıklar için de geçerli, kıyamete kadar geçerli. Nereden bildin bunu? Aynı Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Ramazan'da oruç tutup akşam iftar ettirenlere sevap vaat ettiğinde "yahu o, Medine'deki Müslümanlar içindi" diyen var mı? Medine'deki Müslümanlar için dendi bugün biz onlardan daha fazla sahiplendik bu işi. "Bizim için muhakkak demiştir" diyoruz. Bunlar da aynı Peygamber'in, aynı Ümmet'ine söylediği sözler. Dört sıkıntı bir insanda münafıklığın ne kadar bulunduğunu gösteriyor. Yüzde yüz bunlar sende varsa yüzde yüz münafıklık. Yüzde yetmiş varsa yüzde yetmiş münafıklık.

Peki, nedir münafıklık? Münafıklık kanser demek. Cennete gidecek ruhların kanseri demek bu. Beden camide duruyor olabilir. Herkesten önce Allah, peygamber, cihat konuşuyor olabilir. Sakallı hacı efendi olabilir. Tesettürlü maşallah mücahide hanımefendi olabilir ama ruh bu kanserle cebelleşiyor da olabilir. Bunu kim bilir? Bir; Allah bilir, iki; herkes kendisi bilir, üç; başka kimse bilmez. Allah ve herkes kendisi bilir. Peki, Allah biliyor ama ben kendimi inandırdım böyle bir şey olmadığına... Deve kuşu da "akıllı kuşum" diye dolaşmış. Kuma başını sokunca da kurtulduğunu zannedermiş. Deve kuşu kafası için söylenecek bir şey yok. Allah biliyor, "münafıklık yüzde yetmiş bu adamda" diyor.

Biz bu testi yapabiliriz çok rahat. Çünkü dört özellik sayacak. Bu dört özelliği ne kadar, yüzde kaç tavırlarımda var, konuşmalarımda, kimliğimde yüzde kaç var bunu herkes tahmin edebilir. Kendi kendime af yasası çıkarabilirim sürekli. Bunu yaptım ama bu aftır. Bunu da yaptım, bu da aftır. Diyecek bir şey yok. Allah defter tutuyor, sen kendi kendini affediyorsun. "Bir şey yok canım." Böyle bedava cennete bizi de götürsen memnun oluruz.

Kardeşler,

Tekrar Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in uyarısına dikkat edelim. "Dört özellik kimde varsa tam münafıktır" buyuruyor, "kimde biraz varsa bulunduğu kadar münafıktır." Yalnız hadis-i şerifte altınla tartılsa yine yetmeyecek kadar mücevher gibi bir söz var! Sallallahu aleyhi ve sellem sözünü bitirirken buyuruyor ki: "حَتَّى يَدْعَهَا" "Bunları bırakıncaya kadar!" "Münafıktır" diye tehdit etti ya "حَتَّى يَدْعَهَا" bırakıncaya kadar. Demek ki elhamdülillah kanser olduğu hâlde bu iş, kanser gibi risk taşıdığı hâlde tövbe edip bırakan mü'min olarak kalıyor demek ki. Elhamdülillah, bu müjde!

Şimdi bu dört şey kimde varsa o tam münafıktır, buyuran sözleri dinleyelim. Birincisi; kendisine emanet edildiğinde emanete hainlik eden! Yüzde yirmi beş münafıklık buymuş demek ki. İkincisi; konuştuğunda hep yalan konuşan. Yüzde yirmi beş de buymuş. Üçüncüsü; verdiği sözünden cayan. Söz veriyor, sözünden cayıyor. Gerekçesiz cayıyor seni de ortada bırakıyor. Yüzde yirmi beş de buymuş. Dördüncüsü de; tartışırken sınırsız tartışıyor. Bu cümle çok önemli kardeşler! "Müslüman tartışmaz" diye bir şey yok. İnsanoğlusun, ayağına bastın, niye bastın, dersin. Ama ayağına basmış adam, kafana basmış gibi birleşmiş milletleri çağırıyor, NATO'yu çağırıyor: "ayağıma bastı" diyor. Ya yeter, ayağına bastı özür diledi işte adam. Bitmiyor. Kavga bitirmeyen adam. Yüzde yirmi beş de münafık bu.

Emanete hain yüzde yirmi beş, yalan konuşmacı yüzde yirmi beş, sözden cayan yüzde yirmi beş, tartışma yapmaktan zevk alan, tartışma bitirmeyen yüzde yirmi beş. Toplam yüzde yüz etti. Potansiyel münafık bu adam. Münafık, kâfirden beter demek. Çünkü kâfir, kâfir olur, karakterli adam da olabilir. Münafıkta karakter yok, şahsiyet yok. Öyle bir insan Allah'ın mü'min kulu diye mü'minlerin arasında dolaşmamalı diye münafıktan beter olan, daha beter olabilecek olan bir durum tehdidini Allah Teâlâ Peygamber'i ile bize ikaz ettiriyor.

Kardeşler,

Bu dört özelliğin dördüne de girmemiz gerekmiyor şimdi ama emanete hıyanet eden yüzde yirmi beş bu Ümmeti Muhammed'den değil münafık kadrodandır demek ki. Başka hiçbir tehlikesi yoksa da. Peki, bu yüzde yirmi beşten dolayı dinden tamamen çıkmış olabilir mi? Bu soruyu şimdi soralım. Yani yüzde yirmi beş sadece hainlik damarı var adamın. Bir sır söylüyorsun, sen eve gitmeden kamuya mâl oluyor o sır. "Şunu beş dakika tutar mısın" diyorsun. Sen gelmeden atıyor onu, kaybediyor. Ki örnekler zikredeceğiz, emanet nerelerde emanettir diye.

Mesela; “en büyük hain kimdir” sorusuna bir cevap verelim. Vatan haini mesela. Vatanın sırlarını satıyor. Ama Peygamber aleyhisselam Efendimiz’e göre öyle değil. “En büyük hain kıyamet günü, karısının sırlarını başkalarına söyleyendir” diyor. “Karısının bir kadın olarak başkalarının bilmesinden hoşlanmayacağı ayrıntılarını, sırlarını başkalarına anlatan hain kıyamet günü Allah’ın huzuruna suçların en büyüğünü işlemiş biri olarak gelecek” buyuruyor. Bize göre adam sinirlendi anlattı oluyor. Peygamber aleyhisselam Efendimiz’e göre -Müslim’de rivayet edilen bir hadis-i şeriftir bu- Allah’a karşı işlenmiş en büyük ahlaksızlık, hainlik olarak. “Ya adamın karısı.” Karısı ama Veda Hutbesi’nde sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bir söz söylemişti. Hep caminin duvarlarında, evlerimizde Veda Hutbesi dekor olarak asılıp duruyor.

Ümmet’ine veda edip giderken Peygamber aleyhisselam Efendimiz ‘namazlarınızı ihmal etmeyin ha’ diyerek gitmedi. Hiç aklımıza gelemeyecek şeylerle, faizle ikaz edip gitti: “Benden sonra faize düşmeyin sakın!” dedi. ‘Haccınızı yapın, uslu çocuklar olun’ demedi. Onları zaten biliyor Ümmet. Ama Ümmet’inin başına gelecek banka belasını bildiği için de veda konuşmasını yaparken faizle veda etti gitti. Sonra buyurdu ki: “Aman dikkat edin! Elinizdeki nikâhlı kadınlarınızı Allah’ın emaneti olarak aldınız dikkat edin!” buyurdu. Veda Hutbesi konuşması. Sonra “bir mü’min, karısının sırlarını, karısının duyulmasından hoşlanmayacağı ayıp şeylerini başka birine naklettiği zaman en büyük hain olarak dirilecek kıyamet günü”. Mü’min ama hain. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in sırlarını başkalarıyla paylaşan Abdullah ibni Ubey ibni Selül münafık da kıyamet günü hain olarak dirilecek, böyle bir suç işleyen de aynı kategoriden bir suç işlemiş biri olarak dirilecek.

Ümmeti Muhammed, Muhammed’ül Emin bir peygamberin Ümmet’idir. Emin Peygamber, emin! Yedi kere ölür, kulağına verilmiş bir sırrı asla vermez. Ölür ama sır vermez. Bir mü’min şöyle olmalı: “Mü’min miyim ben, elhamdülillah. Benim hakkımdaki insanların kanaati şu olmalıdır: “Kendi sırrını sen belki söylersin ama buna söylediğin sırrı o söylemez kimseye.” İşte mü’min! Yani adam kendinden şüphe edecek, senden şüphe etmeyecek. “Ben belki kendi sırrımı yayabilirim bir gün fakat şu mü’min kardeşime söylediğimi o yaymaz bir daha.” Döverlerse, kovarlarsa? Ölse bile söylemez. Ölse dirilse, ölse dirilse, yüz kere ölse dirilse hadi yüz birinciye: “seni gene öldüreceğiz” deseler: “öldürün” der yine sırrı vermez. Mü’min çünkü. Çünkü münafık olmak kâfirden beter bir ateş çekmek cehennemde demek, maazallah. Buna razı olmaz mü’min. Muhammed’ül Emin, Güvenli Muhammed’in Ümmet’i olmak bunu gerektiriyor.

Öyle filan doğum haftasında Peygamber’imiz müşrikler tarafından bile Emin Muhammed olarak anılıyordu demek kolay. Bize de şefaata ya Muhammed, demek de kolay. Sonra? Sonra ne olacak? Mü’min emin insandır. Bu emaneti aile sırrında delen, en büyük hain olarak dirilir kıyamet günü. Artık gerisini sağa sola yayararak düşünebiliriz, diğer emanet alanlarını.

Tekrar sorumuza gelelim. Ne buyurmuştu sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz? “Dört şey kimde varsa tam münafıktır. Kimde de onlardan biraz varsa ne kadar varsa o kadar münafıktır. **حَسْبِي** bırakıncaya kadar.” Elhamdülillah. Yapmıştım, bıraktım. Elhamdülillah. Ğafur ve Rahim olan Allah’ımız var. Ğafur Allah, tövbe ediyor. Ve bunların bir tanesi ne demişti: “Kendisine emanet bir şey verildiğinde emanete hıyanet eder.” Özellikle de aklımıza şeytanın getirtmeyeceği bir alandan örnek verdim ben: Aile sırrının yayılmasının emanete hıyanet olduğunu söyledim. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemden naklederek. Neden? Çünkü şeytan bu hadisi duyduğumuzda hemen aklımıza şunu getirir: “Yahu komşu vardı ya bir tane” “he” “arabasını “ben hacca gidiyorum” diye komşuya bıraktı ya hani”

“he” “o da o arabayı çocuğuna vermişti, çarptırmıştı” “He! Emanete hıyanet bu işte!” Ya bunun emanete hıyanet olduğunu şeytan bile anlar. Bunu emanete hıyanet diye örnek vermeye gerek yok ki.

Hacca gitmiş bir adamın arabasını ehliyeti olmayan oğluna vermişin elbette emanete hıyanet bu. Bunu kim anlamaz. Elbette emanete hıyanet bu ama bu çocuğun bile anlayacağı emanete hıyanettir. Bir de şeytanın hep perdenin arkasında tutmak istediği, hiç hatırlatmak istemediği emanet türleri var. İşte onu da aleyhisselatu vesselamdan örneklendirdi. Mü’min emin insandır! Emanet sahibidir. Hayatını verir, sır vermez. Ama emanet sadece sır vermemek, hacca giden adamın arabası sende onu çocuğuna vermemek değildir.

Bir Müslüman kullanacaksa oy kullanırken de emanet şuuruyla oy kullanır. “Yüz sene sonra da mü’minlerin başına bela olacak bir faciaya yüz milyonda bir de olsa katkı bulunmasını” diye oy kullanır. Bir yerde elini kaldırıp: “bunu destekliyorum” derken insanlık adına bir emanet kullandığını hissettirir. Mü’min sadece hacı komşusunun arabasında emin adam mıdır? Mü’min “Allah” dediği sürece Allah’tan korkarak yaşayacak demektir. Sandıkta Allah’ı hatırlamıyor sadece etnik duygularını hatırlıyor yahut da ona verilen bahşişleri hatırlıyor. Haber bültenlerinden etkilenmişliğini hatırlıyor. Sandıkta yok ama camide Allah’ın saf kulu. Aile sırlarına gelince ortada erkek gibi adam, camiye gidince mü’min gibi adam. Bu şizofrenik kimlik, mü’min kimliği değildir.

Mü’min, yeryüzünde canlı olarak dolaştığı sürece, “Allah” dediği sürece, mü’min olduğu sürece şahsiyetli insandır. Bu şahsiyetin de yüzde yirmi beşi güven üzerinden test edilecektir. Güveni zedelenmiş mü’min, imanı zedelenmiş mü’mindir. **“حَتَّى يَدْعَهَا”** bırakıncaya kadar. Bırakıncaya kadar. Bıraktı mı Ğafur ve Rahim olan Allah o yarayı tamir ediyor, bırakırsa.

Ama “artık yaşlandı, dedikodusunu kimse dinlemiyor” diye bırakmak başka “estağfirullah” deyip bırakmak başka. Zaten ‘dedikoducu teyze’ diye adı çıkmış; o bir toplantıya katılınca yeni gelinler sus pus oluyorlar o hep toplantıya katılıyor diye. “Eee ben de tövbe edeyim artık” dedi. Maşallah, Allah nazardan korusun! Zaten genç kadınlar senin dedikodundan korkuyorlar, senin yanında çıt çıkarmıyorlar. Senin mikrop olduğunu anladılar zaten. Hoparlör gibi kadınsın sen. Duyduğunu zapt edemiyorsun. Sen hacı efendisin ama hoparlör gibisin. Kulağından giren ağzından kamuoyuna mal oluyor. Sen de: “bari bu kötü şöhreti yenmek için kenara çekileyim” dedin, yok öyle.

Allah’tan korktuğun için, yüzde yirmi beş dinin gitmesin diye bu vebalden korktuğun için eğer “gıybet etmeyeyim, dedikodu yaymayayım, sır tutayım, emanete hıyanet etmeyeyim” dersen Allah seni geri döndü diye temiz kabul eder.

Peki, tekrar bu sorumuzu soralım: Şu büyük bir tehdit değil mi? “Saf münafıktır” diyor kimde bu varsa. Münafık; dinden çıkmış adam demek. Hatta gâvurluktan da öteye gitmiş adam demek. Evet öyle. Bu büyük tehdit, peki imandan çıkmak yani bir insan, birisinin sırrını yaydı, birisinin emanetine hıyanet etti, oturduğu koltuk emanetine hainlik yaptı- yani hangi çeşidiyse artık- namus emanetine hıyanet etti bunlardan birini yapan bir adam dininden oluyor. Çok büyük bir tehdit değil mi? Çok büyük. Ama bu büyük tehdidi yapan da çok büyük birisi. Allah’ın Resûlü bu tehdidi yapıyor.

Ahmet bin Hanbel’in rivayet ettiği sahih bir hadis-i şerifte Enes bin Malik radiyallahu anh diyor ki: -ifadeye çok dikkat ediniz- “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz ne zaman bize bir güzel konuşma yapsa konuşmasında hep derdi ki: **لَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ، لَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ** “kendisinde

emanet düşüncesi olmayanın imanı da yoktur buyururdu” diyor. Öyle bir defa, iki defa da dememiş bunu demek ki.

Önceki hadi-i şerifi nasıl buyurmuştu: “Dört özellikten biri olarak ne kadar varsa sende o kadar kanser mikrobu gibi münafıklık mikrobu var” demişti. Enes radiyallahu anhin rivayet ettiği bu hadis-i şerifte kavram biraz daha değişti. “Güvenilirliği olmayanın imanı yoktur” dedi. Hiç yanlış anlaşılacak bir cümle değil. Zayıf hadis değil. “Bir varmış bir yokmuş, birisi demiş” türünden bir şey değil. Enes, Resûlullah’ın talebesi sallallahu aleyhi ve sellem bir kere de duymamış

“ما خُطِّبَ نَبِيٌّ” diyor. İfade aynen böyle. “Ne zaman bir konuşma yapsa hemen bu sözü söylerdi” diyor. لاَ

“إِلَّا قَالَ” diyor. İfade aynen böyle. “Ne zaman bir konuşma yapsa hemen bu sözü söylerdi” diyor. لاَ
“إِيمَانٌ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ” “emaneti olmayanın imanı da yoktur”. Müslüman ama güvensiz biri. Hayır! Birinci kelime fazla orada. Müslüman ama güvensiz olamaz, olamaz. Ya ‘ama’dan sonrası olmayacak ya ‘ama’dan öncesi olmayacak. “İyi mü’min ama güvensiz.” Olmaz böyle bir şey. “Çok yakışıklı biri ama mezarda” var mı böyle bir söz? “Süper güçlü bir adam ama ölü” bu, ne kadar komik. “Çok güçlü bir adam ama öldü” bu ne kadar aptalca söylenmiş bir sözse “güvensiz adam ama maşallah hafız adam” olmaz böyle bir şey. Bir söz söyledin sen, sonra da uykun kaçtı: “Bu adama bu sözü kaçırdık, ne yapacağız şimdi? Bu Allah bilir nerelere söyleyecek?” “Mü’min mi o adam?” “Evet.” “Korkmayacaksınız.” “E korkuyorum.” Sen bunu münafığa söyledin demek ki.

Mü’min eğer sözü itibarıyla bankadan, noterden daha teminatlı değilse sorun var demektir. “Pazartesi günü saat dokuzda kardeşim” dediği zaman bir mü’min, pazartesi saat dokuz demek, onun geldiği saat demektir; ne dokuza beş kala, ne dokuzu beş geçedir o bir daha. Mü’minin ağızındaki söz saattir, dakikadır. Çünkü mü’min yirmi dakika geç kaldığı zaman, yüzde yirmi beş imanı ile oynuyor demektir. O yirmi dakika mü’min için çok pahalıdır. Esasen mü’mine borç verirken, bir senet yazmaya da gerek yok. Ne kadar kıymetli bir şeydir ki bu, beş bin lira, on bin lira neyse onun için imanını pazarlar mı bir mü’min? Ayın yedisinde dediye mü’min, yetmiş kere ölür de o yediyi kaçırmaz bir daha. Çünkü yüzde yirmi beşi gidecek. İmanın yüzde yirmi beşi risk altına girecek mü’minin.

Kardeşlerim, Can Kardeşlerim, Dostlarım,

Elbette ağır şeyler bunlar. E ne yapayım, cennet ucuz değil. Cennet vaat eden Allah, bu şartlarla cennet vaat ediyor. Öyle tabutun başında durup müthiş edebiyatlarla bin ölünün binine de söyleniyor çünkü aynı sözleri ezberlemiş adam. İşte: “Bu uzun yolculuğa çıktı, haklarınızı helal ettiniz mi?” “He ettik yav.” “Tanıyor musun bu adamı?” “Yok.” “Ne hakkını helal ettin sen?” İşte “Beraber oksijen soluduk dünyada, oksijen hakkımın yüzde yirmisi ondaydı.” “Ne helal ediyorsun kardeşim, ne kadar tanıyorsun ya? Bu adamın borçlarını geciktirdiği için eziyet ettiği insanlar, yaptığı dedikodudan dolayı şahsiyetini yıprattığı insanlar ve benzeri, üzerinde asıl hakkı olanlar buradalar mı şimdi?” “Yok.” Onlar bunun cenazesine değil girdiği kabristana yanaşmazlar. Nefret var. Oradaki herkes: “helal olsun la.” Hadi bir de çiçek de gönderin tam helal olsun. Cennet pahalı kardeşlerim. Devre mülk değil ki cennet, altı ay kalacaksınız, altı ay sonra başkaları gelecek, Araplar kalacak altı ay sonra. Devre mülk mü cennet? İnşallah asırlar değil, binlerce asır değil ebediyen kalınacak bir cennete gideceksin. Bu şartlar biraz ağır ama cennet için hafif bile.

Elli sene yaşayacaksınız, yetmiş sene yaşayacaksınız; yetmiş sene ağzınızı kilitleyeceksin kardeşim. Karşılığında da belki yedi milyon sene, yedi milyar sene Allah sana Adn Cennetleri verecek. Değmez mi? Şu dünyada, bir elli sene yaşayıp yaşamayacağın belli değil. Onun için dokuz ay ana karnında havasız, susuz pis bir yerde durdun; şu dünyada üç gün kalayım diye. E cennette ebedi kalmak uğruna ağzına

dikkat edeceksin, boş konuşmayacaksın, emanete dikkat edeceksin, verdiğin sözden caymayacaksın, insansın kavga edersin ama kavgayı din hâline getirmeyeceksin. Yalan konuşmayacaksın. İftira etmeyeceksin. Allah da cennet verecek. Yok, cenneti versin Allah, boşboğaz devam etsin. E niye Allah o zaman cehennemi yarattı ki?

Cennet bedeli ödenmeyecek bir yer olsaydı o zaman zaten bizi buraya göndermezdi. Babamız ordaydı. Babamızdan kalan arazilere sahip çıkardık cennette. Basit düşünmemek lazım kardeşler. Evet, bu sözler ağır hem ne kadar ağır: **لَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ** Güvenilirliği olmayanın imanı yoktur. Lailaheillallah Muhammed'un resûlullah.

Bir mü'min iki mümin kardeşinin yanında "bunlar benim sesimi kaydediyor mudur, görüntü alıyor mudur" diye korkarak oturuyorsa birbirimizin cenazesini kılmamızın ne değeri var bu dünyada? İki mü'minle huzurlu bir çay içmeye korkacaksın bu dünyada. İnsanlar çok umreye gidiyorlarmış. Ne edeyim senin umreni ben? Nereye gidiyorsun sen? Kâbe'de izdihamdan tavaf yapılamıyormuş. Burada da korkudan iki söz konuşulamıyor, mü'min beni helak eder mi diye. Bir felaket gözümüzün içine bata bata geliyorsa dikkat edeceğiz. Demek ki yüzde yirmi beş de olsa bu tehlike iman hayatımızın tamamına mal olabilecek boyutta bir tehlikedir. Çünkü Enes radiyallahu anh ne diyor: "Ne zaman bize bir konuşma yapsa o konuşmasında **لَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ** derdi" diyor. Emaneti olmayan yani eminlik niteliği olmayanın imanı da yoktur. Çünkü Allah'ın adıyla konuşan bir adam, secde eden bir insan, Allah'tan korkan birisi basit bir emanet konusunda torbası delik bir adamsa iman bunun ağzını tutamıyor ki nasıl cennet versin buna?

Lailaheillallah Muhammed'un Resûlullah demiş bir ağız nasıl sır yayar? En başta ne dedik? Sekizle beş arası gittiğimiz iş yerinin kimlik kartı değil yaratılış gayemizdeki kimlik kartıdır. Beşte o kartı cebine koyuyor, insanlar dolaşıyorlar. İman kimliğimiz beşten sonra cebimize mi konuyor? Gece başka gündüz başka Allah mı? Hâşâ, mazallah. Camideki Allah toplantı yaptığın yerdeki Allah değil mi? Mülkün neresi Allah'a ait değil?

Mü'min emin insandır, emin insandır. Ağız emindir. Gözü emindir. Kulağı emindir. Eli emindir. Cebi emindir mü'minin. Bir mü'min saat dörtte dediyse dünya yıkılmalıdır ki ya da o ölmelidir ki dört olduğu hâlde hâlâ gelmemiş olsun. Çünkü yüzde yirmi beşi de randevu facialarından kaynaklanıyor bu münafıklığın. **"حَتَّى يَدْعَهَا"** Bırakıncaya kadar. Bu sebeple kardeşlerim, sadece bir misal olsun diye zikredebeyim. Mesela; dörtte buluşmayı söz verdiğimiz bir insana dört buçukta gittiğimizde sırf bu yüzden yirmi beş tehlikesinden dolayı "trafik çok kalabalıktı, özür dilerim" dememiz yeterli değildir. Karşısına geçip ceketi düğmeleyip: 'Canım kardeşim yarım saat geç kaldım, helal edersen hakkını çok memnun olurum. Etmeyeceksen de ne istiyorsan söyle helalleşelim.' Yahu adamın parasını mı aldık? Yarım saatini aldık. Yarım saat bekledi bizi. Ve bunu Allah yüzde yirmi beş münafıklık suçu kabul ediyor. Canım o da bana geç gelmişti. O da yüzde yirmi beşti. Rakamlar hep aynı. "E o geç geldi ben de geç geldim." Tamam, o yandı sen de yanarsın. Bu hesap böyle olmaz. O sormayacak ki bu gecikmenin hesabını. Allah soracak. Zamanı yaratan Allah hesap soracak.

Yahu bu kadar da protokolcü müyüz? Evet, bu kadar mü'miniz elhamdülillah. Mü'minlik budur protokol değil bunun adı. Buna iman diyoruz biz.

Ve aziz kardeşlerim, bir emanetten daha söz edeceğim ki Allah hepimize yardım etsin. Ne kadın emanetine benzer ne söz emanetine benzer: çocuklarımız, çocuklarımız. Sevgili Peygamber

aleyhisselam Efendimiz buyuruyor ki: "Allah'ın emanet ettiği ailesini zayı etmek bir insana bela olarak yeter" buyuruyor. Daha bir suça muça gerek yok. Üç çocuk, dört çocuk evde, bu beyefendi insanlığı kurtarmak için projeler hazırlıyor: emanete hıyanet. 'İnsanlığı kurtaran ey yüzde yirmi beşi münafık adam' diye seni melekler çağıracağız. Çocuklarımız kadar ağır bir emanetimiz yoktur. Ve susmaları için çikolata almamız sadece yaranın üstüne bant sarmaktır. Aldığın her çikolata senin görevini oyalama işine yarıyorsa kendi kendine tuzak kuruyorsun demektir.

Sadece çocuklarımızın iyi bir okul kazanıp iyi bir meslek edinmeleri değildir sorun. İyi bir meslek yüzde kaçdır imanımızın. Elbette gerekli çocuklarımız meslek sahibi olsunlar. Bu da babanın emanet görevlerinden birisidir. Ama yüzde kaç hayatımızın bu? Kaç senelik dünyanın işini buldun bu çocuğa da kaç senelik ahiretini helak ettin? Uykularımızı kaçırmayan çocuklarımız emaneti zayı ettiğimiz noktalarımızdır.

Anne dokuz aylık hamilelik sıkıntısını çocukları reşit oluncaya kadar çektiği zaman emanet sahibi kadın demektir. Doğumhanede eşinin doğum yapmasını beklerken on metrelik mesafeyi beş yüz defa tur atıyor ya bir adam. Vakit nasıl geçmiyor acaba ne diyecekler şimdi, ne haber gelecek diye. O heyecanı ölünceye kadar kaybetmeyen baba emin babadır, emin babadır. "İyi bir okula gönderdik okul müdürü de Müslüman elhamdülillah. Tamam, şimdi hadi biz tatile" diyen baba ise emanet sorunu yaşayan babadır. Artık emaneti nereye koyduğumuz belli zaten.

Çocuklarımız Allah'ın emaneti üstelik. Kayınpederinin emaneti değil. Allah'ın emaneti. Onun için okuyacakları okullar, çocuklarımızla beraber oturacağımız mahallemiz, apartmanımız sadece iklim şartlarına göre belirleyeceğimiz yani "bu güneye bakıyor, bu daire güzeldir" diye belirleyebileceğimiz karar verebileceğimiz bir şey değil ki. Sen, hanımın, çocukların, ara sırada misafir gelecek bu mantıkla ev tutulmaz.

"Kardeşim, Allah'ın emaneti bunlar. Bu emanet ne olur" diye tereddütlerle ev tutulur. Hatta ve hatta misafirlğe gidilirken misafir çağırılırken bile emin, mü'min baba, emin ana, çocuklarına ne olacağını düşünerek misafirlğe giderler. Çünkü "çocuk grip mikrobu kapar gibi haram mikrobu da kapabilir" diye endişe eder baba, anne. Sadece Ahmet abi tatile giderken arabayı bana bırakmıştı, bütünü şu kadarlık araba kırsan yenisini alırsın zaten. Allah da dünya tatiline giderken üç tane çocuk emanet bırakmıştı sana. Sonra bu tatil bitip de mahşer yerine gidildiğinde **يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أُمِّهِ وَأَبِيهِ** **أَخِيهِ** gününde bu emanetler sorulacak. Tabi çocuklar araba kadar, komşunun bilezikleri kadar değerliyse. Kedi yavruları gibi sokağa salınmış çocukların anne-babaları yüzde yirmi beş risk altında iman sahibi olabilirler.

Çocuklarımız bizim değildir Allah yarattı, Allah yarattı. Gerçi bazen eşler çocuk yapmayı düşünüyorlar. Çocuk yapmaya karar verip de yapıyorlar. Ama Allah yarattı, Allah. Allah'ın kulu. Baba ve annenin güvenli olup olmadığını test edilmek için çocuklar emanet olarak onlara bırakıldı. Mü'min kalitesi budur. Tatile giden komşusunun saksısını balkona emanet koymuş, aman Allah'ım günde yedi defa bakıyor. "Komşunun emaneti bir şey olmasın, solar molar ayıp olur komşuya." diyor. Doğru. Allah da on beş sene önce saksıda değil kundakta sana bir çiçek bırakmıştı hatırlıyor musun? Soldu mu acaba? Bu çiçek duruyor mu? Tertemiz, meleklerden daha temizdi neredeyse sana emanet edildiği gün. Şimdi çocuğun kafası internet ağlarında yedi kıtada dolaşüyor. Emanet, mü'min şuurunda emanet bu.

Bir emanet türü daha var kardeşler. Ömer bin Hattab radiyallahu anha şehit olacağı zaman: "Seni çok sevdim oğlun Abdullah'ı da çok seviyoruz. Abdullah'a bırak bu görevi de şöyle huzurlu, başımızda iyi bir mü'min lider olarak bulunsun" dendiğinde ne demişti? Emin adam! Emin adam! "Yahu sizin derdini yaşarken çektim, öldükten sonra da mı çekeceğim bu derdi" dedi radiyallahu anh. Ömer'in ailesinden bir kurban yeter, siz bırakın oğlumu" dedi. Aday adaylığı müracaatı bunlar hep. Mü'minlerin veya kâfirlerin kimin olursa olsun belediyesinde, muhtarlığında, devlet dairesinde bir koltuğa oturanlar! Emin Bey, Emin Bey aklın varsa kaç oradan! "Müthiş başarılı" diye afiş yapıştırmak kolay. Var mı dünyada afişlere bakıp kararları yazan bir melek? Melekler afişleri mi izliyorlar? Koltuklar emanettir. Koltuğun üstünde oturmak da emanet bir oturuş olmalıdır. Sadece o dairenin bütçesini çarçur etmekle ilgili değil. Orada oturduğun sürece içtiğin gereksiz çaylara varıncaya kadar. Çay parasını kendin veriyor olabilirsin ama çay içerken harcadığın vakit parasını kimden keseceksin? Sekiz saat orada çalıştığın biliniyor, üç buçuk saat çay molaların sürmüş senin. Öğle namazına da gitmişsin ama. Namaz kılmak başka şey, yüzde yirmi beşi kaybetmek başka şey. Namaz kılan da bunu yapabilir. Namaz kıldı diye insanlar "epey namaz kıldık elhamdülillah bu sene oruç tutmasak olur" diyorlar mı? Namaz başka, oruç başka. Emanet, emin olmak başka şey, namaz kılmak başka şey.

Kardeşler,

İnsan olarak bizden güven beklenen bir yerde bu güveni ne kadar sağlıyorsak koca, kadın, çocuk, görevli, arkadaş, yol arkadaşı adı neyse bunun bu güveni ne kadar sağlıyorsak o kadar münafıklık tehlikesinden kurtuluyoruz demektir. Aksi takdirde mikrop, münafıklık mikrobu bünyemize girmiştir. Ondan kurtulmadıkça Allahu Teâlâ'nın huzuruna temiz bir mü'min olarak gitmemiz mümkün değildir.

Çok daha enteresan bir emanete dikkatimizi çekmesi lazım. Benim bildiğim bir bilgi. Bu gözlüğü şu kadar senedir kullanıyorum. Faydasını görüp görmediğimi bana soruyorlar. "Ne karışırım adamın gözlüğüne, git doktora sor" diyemem, diyemem. "Ben filanca sistemde bu gözlüğü kullandım şu şekilde fayda görüyorum veya görmüyorum" demem lazım. "Ya konuşmak tehlikeli bu dünyada" deyip mü'mini ortada bırakmak da yok. İtimat edilmiş soru sorulmuş. "Ne karışacaksın adamın işine herkes birbirinin işine karışmasın" yok böyle şey o gâvur kafası. İki çift söz söylesen. "Para mı veriyorsun bana ya git parayla danış." Öyle şey olur mu?

İki çift söz söylesen bu aile kurtulacak, bu çocuk sokaklardan kurtulacak. "Psikologa götür." Sen burayı gavuristan mı zannettin "psikologa götürmüş". Allah'tan utanmıyor musun? Altmış sene ömür vermiş sana Allah, altmış senedir hayatı tanıyorsun. Bu çocukcağz sana gelmiş on dakika konuşsan da "tamam amcacığım" diyerek düzelse ne olur? Psikolog muyum ben? Değilsin ama yüzde yirmi beşliğinde eksiklik var senin. Anladım psikolog değilsin ama mü'minlik de böyle değil.

Kardeşlerim,

Nisa suresinin 58. ayeti Allahu Teâlâ'nın çok açık bir emrini ihtiva ediyor.

إِنَّ

إِنَّ بیتی. Allah **إِلَىٰ أَهْلِهَا** "Allah emanetleri yerine koymanızı emrediyor." **اللَّهُ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا** "namaz kılın" diye emrettiği gibi emanetleri de emrediyor. Altmış yıllık tecrüben Allah'ın sana verdiği emanetti, sen doğarken bu bilgilerle doğmadın. Bunu senden rica ettiği zaman bir mü'min vermek zorundasın. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem mü'minin mü'mindeki haklarından birini zikrederken "soru sorduğunda sorusuna cevap vermektir" diyor. "Bana ne soruyorsun git hocaya sor." Yalan söyleme, bildiğin doğruyu söyle. O bilgi sana Allah'ın emanetiydi. Anandan doğduğunda cahildin sen.

Sonra sana Allah öğretti, sonra kültürlendin sen. Şimdi de "o kültürü başkasına hatıra olarak da olsa ikram olarak da olsa ver" diyor Allah. "Emanetleri depolayın" demiyor Allah'ımız

أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا "götürün verin" diyor. Emanet olan şey her neyse. Söz, söz emaneti, sır, sır emaneti, para, para emaneti, komşunun çiçeği, komşunu çiçeği. Adı önemli değil, emanet mi emanet.

Ve en ağır emanet: Allah'ın yuvalarımıza koyduğu çocuklarımız. "Sahibine götürün bunları" diyor. Kime? Kim verdiyse çocuğu ona. Nasıl vereceğiz? Sağlıklı, muvahhit, muttaki, salih bir insan olarak.

Ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammed ve âla alihi ve sahbihi ecmaîn.

Ve'lhamdülillahi Rabbi'l âlemin.